

De 2 måneder er langtfra tilstrækkelige til, at der kan skabes den nødvendige aktivitet. Og det kræver et meget omfattende lokalt arbejde at rejse diskussion, komme med indvendinger, kritik og forslag, når man samtidig som modstander har hele det kommunale magt- og propagandaapparat.

Over for mere omfattende planer – som f.eks. de store ryddede grunde i København – må der kræves indsigelsesfrister på 6 måneder. Det er også uacceptabelt, at en kommunalbestyrelse kan spekulere i, at det er sværere at samle kræfterne i sommerperioden, når man skal upopulære planer igenem. Således blev den store sag om siloer på 100 meters højde på den ny Østhavn i Århus sendt ud til debat i perioden 30. maj – 1. august 1979.

Derfor må der laves en regel, som indebærer, at den del af fristen, som ligger i ferieperioden, kun skal tælle halvt.

4. Inddragelse af børn og unge

For de kommunale magthavere er børn og unge en gruppe, som ikke bare kommer til sidst, når interesserne skal vejes af mod hinanden, men som også betragtes som en gruppe uden rettigheder og uden evne til at formulere krav og interesser.

Konsekvenserne ser man af konflikterne i København.

Et ægte socialdemokratisk modtræk over for disse begivenheder ville være indførelse af det samme skindemokrati, som i dag gælder for alle beboerne.

Det, som forslagsstillerne ønsker, er en reel sikring af, at børns og unges interesser kommer frem, bliver formuleret i alternative planer og kommer med i hele debatfasen.

Det må derfor kræves, at der i selve lovgivnings fastsættes regler, som sikrer, at der i høringsperioden arbejdes bevidst på at inddrage denne gruppes interesser i diskussionen.

5. Indførelse af en vetoret over for lokalplaner

Det kan ikke accepteres, at omfattende protester – også fra et flertal i et lokalområde – totalt bliver overhørt, sådan som det f.eks. var tilfældet med Byggeren, og som det måske bliver tilfældet med Folkets Hus i København.

Det skal derfor være muligt at bremse en lokalplan, hvis en betydelig del af den lokale befolkning (både beboere og brugere af området – altså de der arbejder i området) gør indsigelse mod planen.

Et sådant forslag kræver mere detaljerede regler for, hvordan et lokalplanområde skal afgrænses. Et lokalplanområde kan ikke begrænses snævert til beboere og lejere inden for nogle streger på kortet. Beboere uden for selve lokalplanområdet kan have vigtige interesser i lokalplanen (trafik, legepladser og meget mere) og skal derfor inddrages.

Som det er i dag, manipuleres der meget med afgrænsningen af lokalplanområdet, f.eks. for at undgå funktionskonflikter eller for at drive bebyggelsesprocenterne i vejret.

Et eksempel på noget sådant er etableringen af et parkeringshus ved amtssygehuset i Århus, hvor lokalplanen kun omfattede selve huset – og overhovedet ikke tog højde for den trafikforøgelse, som blev konsekvensen.

Der vil uden tvivl blive rejst et utal af indvendinger imod forslaget. Hvordan skal området afgrænses, hvem skal kunne komme med indsigelser, hvilke kollektive anlæg og institutioner skal være undtaget fra vetoretten?

Det er forslagsstillerne ikke særlig bekymrede for. Vi er meget overbeviste om, at en diskussion af forslaget vil kunne give den nødvendige præcisering, og – hvad der er mere væsentligt – vi har en fundamental tillid til, at befolkningen er i stand til at tage stilling til og finde løsninger på de konkrete problemer.

Det afgørende er, at uden en vetoret kan man aldrig sikre sig imod kommunalbestyrelser, der i al deres magtfuldkommenhed handler hen over hovedet på folk.

Forslaget om vetoret kan tænkes udformet på samme måde som de regler, der i dag gør det muligt at udskyde skolenedlæggelser til efter det kommende kommunevalg.

Forslagsstillerne har ikke lagt sig fast på, hvor stor en del af befolkningen der skal kunne udskyde en lokalplan.

Man kan argumentere for, at det skal være halvdelen. Men man kan også meget godt argumentere for, at det f.eks. skulle være en tredjedel – i betragtning af, at en aktiv indsats som en indsigelse fra en gruppe altid vil være udtryk for en større tilslutning, om end den er passiv.

En løsning på problemet må i øvrigt ses i sammenhæng med, hvordan det samlede forslag i øvrigt bliver udformet.

Der vil være en række tilfælde, hvor brugen af vetoretten vanskeligt kan accepteres. Det gælder typisk i forhold til kollektive anlæg (trafik, energi), som har vidtgående betydning uden for lokalplanområdet, og det gælder også en række sociale institutioner. F.eks. vil det være uacceptabelt, at den